

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Rivica s.r.o.**, IČ 06465218
sídlem Donatellova 2003/6, 100 00 Praha 10
zastoupená advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Jungmannova 35/29, 111 21 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, k němuž došlo dle žalobních tvrzení při kontrole provedené vůči žalobci Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravních agend zahájené dne 22. 1. 2018 v 9:39 hod., v místě Senovážné náměstí, Praha 1 a ukončené dne 23. 1. 2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou ze dne 15. 2. 2018 se žalobkyně domáhala určení, že kontrola provedená vůči žalobkyni Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravních agend (dále jen

„žalovaný“), která byla zahájena dne 22. 1. 2018 v 9:39 hod., v místě Senovážné náměstí, Praha 1 a ukončena dne 23. 1. 2018, byla nezákonná.

2. Nezákonnost zásahu žalovaného při provedení kontroly v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě podle ustanovení § 34 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“) žalobkyně spatřuje v tom, že kontrolu v celém rozsahu neprováděl kontrolující, nýbrž kontrolní úkon spočívající v provádění kontrolního nákupu (služeb) dle ustanovení § 8 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“ či „KŘ“) prováděly dvě osoby pověřené kontrolním orgánem dne 2. 1. 2018.
3. Ke skutkovým okolnostem žalobkyně uvádí, že dvě pověřené osoby za účelem zjištění, jak kontrolovaná osoba plní své povinnosti, které jí vyplývají z kontrolního řádu nebo jiných právních předpisů, provedly první z kontrolních úkonů. Tyto pověřené osoby se po uskutečnění dané jízdy identifikovaly jako pověřené osoby kontrolního orgánu a rovněž sepsaly *záznamy z kontrolní jízdy*, které se následně staly součástí vyhotovení protokolu o kontrole žalobkyně.
4. Jednotlivé žalobní námitky lze shrnout do následujících žalobních bodů:
5. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobkyně, že byly porušeny předpisy vymezující pravomoci kontrolního orgánu, a tím došlo k porušení jejích práv. V této souvislosti poukazuje na čl. 2 odst. 3 Ústavy, dle něhož státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Konkrétně žalobkyně uvádí, že kontrolní řád dává pravomoc k provádění kontrol pouze kontrolním orgánům a nikomu jinému. Kontroly může provádět pouze fyzická osoba, kterou k tomu kontrolní orgán pověřil (kontrolující) za přesně daných zákonných podmínek. V daném případě byla důležitá část kontroly vykonána přízvanými osobami, které kontrolní orgán úkoloval a jejichž Záznam z kontrolní jízdy použil jako přílohu k Protokolu o kontrole, čímž povýšil tato zjištění na roveň zjištění kontrolující osoby.
6. Dle kontrolního řádu nelze veřejnou kontrolu provádět tak, že se ke kontrolním úkonům bude využívat přízvaných osob. Účel přízvaných osob je dle kontrolního řádu zcela odlišný. Fyzické osoby přízvané k účasti na kontrole by měly disponovat odbornými znalostmi či zkušenostmi, kterými by mohly přispět k dosažení účelu kontroly. Takovými osobami mohou být znalci, tlumočníci či jiní odborníci, tedy zejména ty osoby, které disponují znalostmi, jenž kontrolní orgán sám nemá.
7. Žalobkyně spatřuje pochybení kontrolního orgánu právě v tom, že přízvané osoby vykonaly část kontroly, kdy se jednalo o provádění kontrolního nákupu. Při výkonu přitom přízvané osoby zjišťovaly, zda vozidlo žalobkyně splňuje podmínky nutné k označování a vybavení vozidel taxislužby. Dle žalobkyně takové úkony přízvané osoby provádět nemohly, neboť k nim nejsou nadány zákonným zmocněním. V opačném případě by se pak stíral rozdíl mezi přízvanou a kontrolující osobou, což není možné.
8. Z úpravy institutu přízvané osoby vyplývá, že přízvané osoby se mohou účastnit kontrolního úkonu pouze za účasti kontrolující osoby a nemohou tedy samostatně vykonávat kontrolní úkon. Dle žalobkyně pouze kontrolující je v rámci výkonu kontroly oprávněn provádět kontrolní nákupy, a toto právo nelze převést na přízvané osoby.
9. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobkyně, že se jí při kontrole přízvané osoby žádným způsobem neprokázaly. Má tedy za to, že přízvané osoby neměly žádné pověření

k přizvání ke konkrétní kontrole žalobkyně. Takové pověření se ani ve správním spisu nenachází. Dle žalobkyně není možné se spokojit s obecným přizváním k neurčitému počtu kontrol, které ještě nejsou v době vydání pověření známy, které by bylo navíc vydáno nepřislušným odvětvovým kontrolním orgánem bez odkazu na jednotlivá zákonná zmocnění.

10. Z výše uvedených důvodů považuje žalobkyně provedenou kontrolu za nezákonnou, a proto podává u zdejšího soudu žalobu.
11. Žalovaný v písemném vyjádření uvádí, že při předmětné kontrole bylo postupováno v souladu s kontrolním řádem, kdy samotný výkon kontroly provedl kontrolní pracovník žalovaného Ing. O. N. a kontrolní jízdu pak vykonaly 2 přizvané osoby. Žalobkyně nebyla při kontrole krácena na svých právech.
12. Kontrola byla zahájena kontrolní jízdou dle ust. § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu. Po uskutečnění jízdy bylo řidiči předloženo pověření ke kontrole ze strany kontrolního pracovníka a bylo mu sděleno, že s dopravcem byla zahájena kontrola. Dne 25. 1. 2018 bylo žalobkyni doručeno seznámení s protokolem o kontrole taxislužby, včetně protokolu o kontrole. Žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce podala téhož dne proti protokolu námítky. Podání bylo dne 6. 2. 2018 vyřízeno tak, že námítky budou předmětem navazujícího správního řízení. Vyřízení námitek bylo téhož dne doručeno do datové schránky právního zástupce žalobkyně, čímž byla kontrola ukončena.
13. K možnosti využívání přizvaných osob žalovaný uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že veřejnou kontrolu dle kontrolního řádu nelze provádět tak, že ke kontrolním úkonům lze využívat přizvané osoby. Dle § 6 odst. 1 kontrolního řádu lze v zájmu dosažení účelu kontroly k účasti přizvat fyzickou osobu, což také kontrolní orgán v daném případě učinil, a to z důvodu, že přizvané osoby nejsou tak známé jako kontrolní pracovníci a lze tak lépe dosáhnout účelu kontroly. Přizvání určité osoby je záležitostí kontrolního orgánu a taková osoba se na kontrole může podílet pasivně (sledovat průběh kontroly) nebo aktivně (prováděním jednotlivých úkonů).
14. Žalovaný si je vědom, že kontrolní řád stanovuje povinnost přizvané osobě vystavit pověření a poučit ji. Vzhledem k tomu, že u kontrol vozidel taxislužby nelze dopředu určit konkrétní kontrolovanou osobu ani vozidlo, bylo přizvaným osobám vystaveno pověření s platností od 5. 2. 2018 s tím, že v případě provedené kontroly je kontrolovaná osoba a vozidlo konkretizováno až na místě vlastní kontroly. Pověření s platností jednoho roku jsou za tímto účelem běžně využívány.
15. Dle žalovaného kontrolní řád přímo umožňuje využití přizvané osoby k provádění kontrolních jízd, což považuje za účelné, a to zejména z důvodu neprozrazení, že se jedná o kontrolní jízdu. Podstatou kontrolní činnosti je zdokumentovat naprosto standardní chování kontrolované osoby. Takto dochází k simulaci reálné jízdy, tak jako by řidič přepravoval běžné zákazníky, a jen tak může být kontrolováno, zda za takové situace budou splněny všechny zákonné požadavky při přepravě osob.
16. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením, že kontrolu může v celém rozsahu provádět jen kontrolní pracovník. Kontrolní řád takovou povinnost nikde nestanovuje, naopak připouští využití přizvané osoby pro jednotlivé kontrolní úkony. Dle žalovaného § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu nestanoví povinnost, aby první kontrolní úkon vykonal kontrolující, tím umožňuje, aby úkon provedla i jiná osoba, která má pověření ke

kontrole. Pokud přizvaná osoba má pověření ke kontrole, jejímž účelem je provedení kontrolní jízdy před předložením pověření a prokázáním se kontrolované osobě, je prvním úkonem kontroly tato kontrolní jízda. Není tedy rozhodné, zda první kontrolní úkon provede kontrolující nebo přizvaná osoba.

17. K předložení pověření žalovaný uvádí, že žalobkyně jej nepožadovala a tak jí bylo předloženo až samotným kontrolním orgánem na místě vlastní kontroly. Zahájení kontroly proběhlo v souladu s ust. § 5 odst. 3 kontrolního řádu, kdy žalobkyně byla dodatečně informována o tom, že byla zahájena kontrola.
18. Žalovaný upozorňuje na ust. § 28 kontrolního řádu, v němž je uvedeno, že pokud tak nestanoví kontrolní řád, použijí se ustanovení správního řádu. Žalovaný tak v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) shromáždil veškeré dostupné doklady pro případné rozhodnutí (protokol o kontrole i záznam z kontrolní jízdy), které jsou vhodné ke zjištění stavu věci.
19. Z výše zmíněných důvodů považuje žalovaný žalobu za nedůvodnou a navrhuje, aby ji soud v celém rozsahu zamítl.
20. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
21. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
22. Podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
23. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že byly porušeny předpisy vymezující pravomoci kontrolního orgánu, a tím tak došlo k porušení jejích práv. Konkrétně uvádí, že kontrolní řád dává pravomoc k provádění kontrol pouze kontrolním orgánům a nikomu jinému. Dle kontrolního řádu nelze veřejnou kontrolu provádět tak, že se ke kontrolním úkonům bude využívat přizvaných osob.
24. Podle ust. § 2 kontrolního řádu *kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů* (účel kontroly).
25. Podle ust. § 4 odst. 1 kontrolního řádu *kontrolu vykonává fyzická osoba, kterou kontrolní orgán k tomu pověřil* (dále jen „kontrolující“).
26. Podle ust. § 6 odst. 1 kontrolního řádu *kontrolní orgán může k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu* (dále jen „přizvaná osoba“).
27. Podle ust. § 8 písm. b) kontrolního řádu *kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn provádět kontrolní nákupy, odebírat vzorky, provádět potřebná měření, sledování, prohlídky a zkoušky*.
28. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že kontrolní orgán je přímo zmocněn zákonem k účasti na kontrole využít přizvanou osobu. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že kontrolu může provádět pouze kontrolní orgán, avšak zákonná úprava v kontrolním řádu výslovně umožňuje k účasti na kontrole – nikoli k jejímu celkovému provedení, nýbrž k provedení jednotlivého úkonu – využít přizvanou osobu, a to právě v zájmu dosažení účelu kontroly.

29. Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti, budou ke kontrole přizvány, závisí zcela na správním uvážení kontrolního orgánu. Správní orgán však tak nemůže učinit na základě libovůle. Je třeba trvat na tom, že v případě potřeby, tak jako je tomu v dané věci, musí být správní orgán schopen obhájit věcně účast přizvané osoby na kontrole, tedy obhájit objektivní potřebu účasti přizvané osoby vzhledem k účelu a povaze prováděné kontroly (viz zákonné kritérium obsažené v § 6 odst. 1 kontrolního řádu). Soud se tedy v návaznosti na stanovisko žalovaného zabýval otázkou, zda v daném případě existovala objektivní potřeba účasti přizvaných osob na kontrolní činnosti a to vzhledem k účelu a povaze prováděné kontroly. Specifikum prováděné kontroly spočívá v tom, že bylo třeba kontrolu provést tak, aby v zájmu naplnění účelu kontroly byla zachována určitá míra anonymity, resp. aby průběh kontrolní činnosti nebyl ovlivněn právě aspektem prováděné kontroly neboli aby průběh kontrolní činnosti v maximální možné míře odrážel standardní chování kontrolované osoby.
30. Dle soudu je nepochybné, že přizvané osoby v daném případě disponovaly právě takovou vlastností, kterou běžný kontrolní pracovník při své opakující se, místně a věcně vymezené kontrolní činnosti postrádá, a tou je anonymita. Bez ní by bylo téměř nemožné zjistit skutečný faktický stav a jednání kontrolované osoby, neboť přizvané osoby nejsou tak známé jako kontrolní pracovník a neprozrazení probíhající kontroly je důležité pro zjištění skutečného stavu. Přizvání daných osob tedy bylo dle soudu objektivně účelné a potřebné k naplnění účelu kontroly.
31. V této souvislosti soud poukazuje na odbornou literaturu: „*Provádění kontrolních nákupů uplatní kontrolní orgány všude tam, kde znalost identity kontrolujících a skutečnosti, že je kontrolní nákup prováděn v rámci prováděné kontroly, může vést k účelové změně chování kontrolované osoby a dalším krokům, které omezí či znemožní zjištění skutečného stavu věci.*“ (Jemelka, L., Vetešník, P., Libosvár, O.: Zákon o kontrole. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, 290 s.). Je tedy zřejmé, že institut přizvané osoby byl v daném případě nezbytným krokem pro zjištění skutečného stavu věci a dosažení účelu kontroly.
32. Soud dále odkazuje na komentář k ust. § 6 kontrolního řádu, kde je uvedeno, že „*důvodem k přizvání takové osoby je zájem na dosažení účelu kontroly. Účelem kontroly je ve smyslu § 2 KŘ zjištění plnění povinností kontrolované osoby, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů. Bude se tedy jednat o takové osoby, které mohou přispět svými znalostmi, odborností či zkušenostmi účelu kontroly (např. předkladatel, znalec, nebo jiný odborník), a to zejména v těch případech, kdy takové vlastnosti nemá zaměstnanec kontrolního orgánu [zejména k výkonu oprávnění provádět kontrolní nákupy,...]. Dle našeho názoru se však může jednat i o nestrannou osobu, jejímž úkolem je pouze dosvědčení faktického průběhu kontroly. Jakou osobu kontrolní orgán přizve, je pouze na úvaze tohoto orgánu. Ten také odpovídá za to, že přizvání takové osoby je účelné a potřebné, a že přizvaná osoba má požadované znalosti, odbornosti či zkušenosti.*“ Z tohoto textu vyplývá, že přizvaná osoba může být využita mimo jiné „zejména“ k výkonu oprávnění provádět kontrolní nákupy. Výčet přizvaných osob je zde pouze demonstrativní a nelze bez dalšího tvrdit, že pouze znalec či tlumočník může být přizvanou osobou.
33. Soud se dále zabýval námitkou, že přizvané osoby nemohly zjišťovat, zda vozidlo žalobkyně splňuje podmínky nutné k označování a vybavení vozidel taxislužby. Lze konstatovat, že pro splnění účelu kontroly uvedené zjištění kontrolní orgán považoval za nutné. Z ust. § 6 odst. 2 kontrolního řádu vyplývá, že kontrolní orgán vystaví přizvané osobě pověření a poučí ji o jejích právech a povinnostech. Z předmětných pověření (ze dne

2. 1. 2018) lze seznat, že kontrolní orgán v souladu s § 6 odst. 2 kontrolního řádu poučuje přizvané osoby o jejich právech a povinnostech, konkrétně o jejich povinnosti zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu uskutečněné kontrolní jízdy, zejména zaznamenání místa a času zahájení a ukončení přepravy, identifikaci vozidla dopravce a řidiče, okolnosti a způsob požadavku na úhradu jízdného. V pověření uvedená práva a povinnosti přizvaných osob nelze svým rozsahem ztotožnit s právy a povinnostmi kontrolního orgánu, které jsou vymezeny v § 7 – 9 kontrolního řádu. Je třeba dodat, že kontrolní orgán nese odpovědnost za případné negativní následky s jím přizvanou osobou spojené.

34. Soud považuje za nesprávné tvrzení, že ze systematické úpravy institutu přizvané osoby vyplývá, že přizvané osoby se mohou účastnit kontrolního úkonu pouze za účasti kontrolující osoby a nemohou samostatně vykonávat kontrolní úkon. Naopak, z právní úpravy jednoznačně vyplývá, že kontrolní orgán může k účasti na kontrole přizvat fyzickou osobu. Pokud by přizvané osoby nemohly samostatně vykonávat kontrolní úkon, byl by tento institut v kontrolním řádu obsoletní.
35. Výše zmíněný názor se shoduje i s komentářem, dle něžž „*přizvaná osoba bude mít zejména právo vstupu na pozemky, do staveb a jiných prostor podle § 7 KŘ; provádět kontrolní nákupy, odebírat vzorky, provádět potřebná měření, sledování, prohlídky a zkoušky podle § 8 písm. b) KŘ; požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby podle § 8 písm. c) KŘ...*“ a zároveň „*mezi povinnosti kontrolované osoby vůči přizvané osobě bude patřit zejména povinnost ve smyslu § 10 odst. 2 KŘ, kdy je kontrolovaná osoba povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit pověřené osobě výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost.*“
36. Z výše uvedených důvodů považuje soud první žalobní bod za nedůvodný.
37. Ve druhém žalobním bodu namítá žalobkyně, že se jí při kontrole přizvané osoby žádným způsobem neprokázaly. Má za to, že přizvané osoby neměly žádné pověření k přizvání ke konkrétní kontrole žalobkyně. Nadto je v rozporu s účelem a institutem přizvané osoby, aby tyto osoby měly pouze všeobecné pověření k provádění úkonů v rozmezí určitého období.
38. Podle ust. § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu *kontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě, jež je přítomna na místě kontroly, pokud je provedení takových kontrolních úkonů k výkonu kontroly třeba.*
39. Podle ust. § 5 odst. 3 kontrolního řádu *je-li kontrola zahájena podle odstavce 2 písm. a) nebo c) bez přítomnosti kontrolované osoby, informuje kontrolující kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně.*
40. Z citovaných ustanovení vyplývá, že pokud kontrola byla zahájena dílčím úkonem (v daném případě kontrolní jízdou), informuje kontrolující kontrolovanou osobu dodatečně. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný v daném případě tak učinil na místě vlastní kontroly v Praze 1, na Senovážném náměstí. Kontrola byla zahájena kontrolním úkonem bezprostředně předcházejícím předložení pověření ke kontrole. Následně bylo žalobkyni kontrolujícím předloženo pověření ke kontrole a oznámeno, že s ní byla zahájena kontrola. Přizvané osoby měly pověření k účasti na kontrole datovaná 2. 1. 2018, která

pozbyvala platnosti dne 31. 12. 2018. Samotné pověření ke kontrole bylo předloženo až kontrolujícím na místě vlastní kontroly, dodatečně, v souladu s ust. § 5 odst. 3 kontrolního řádu.

41. Soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, která tvrdí, že přizvaná osoba musí mít k účasti na konkrétní kontrole konkrétní pověření. Uvedený názor z žádného ustanovení kontrolního řádu nevyplývá a žalobkyně nejspíše měla na mysli ust. § 4 odst. 3 písm. a) kontrolního řádu, dle kterého *pověření ke kontrole má formu písemného pověření k jednotlivé kontrole*.
42. Byť zákon rozlišuje pověření přizvané osoby k účasti na kontrole a pověření ke kontrole samotné, neupravuje výslovně formu pověření přizvané osoby. Zde je nutné vycházet z výše zmíněného ustanovení a aplikovat jej i na tuto situaci. Pověření tedy nepochybně musí mít písemnou formu a mělo by se týkat jednotlivé kontroly. Z toho však nevyplývá, že předmětné pověření musí být vyhotoveno pro konkrétní kontrolu v konkrétní čas, neboť takto exaktně předvídat parametry kontroly není vždy možné a racionální. Naopak, dle soudu je možné použít písemné pověření pro jednotlivé kontroly i v případě opakované kontrolní činnosti. Soud byl při této úvaze veden tím, že neshledává spravedlivým po kontrolním orgánu vyžadovat písemné pověření ke každé konkrétní kontrole, kterých může proběhnout denně i vícero. Soud zde zohlednil i skutečnost, na niž poukazuje žalovaný, a sice že u kontrol vozidel taxislužby nelze dopředu určit konkrétní kontrolovanou osobu ani vozidlo, proto byla zvolena pověření, kde byl vymezen předmět kontrol toliko za pomoci časových údajů, tedy uvedením dat, dle nichž je určena platnost pověření. Takovéto vymezení odpovídá dle soudu specifiku prováděných kontrol od určitého konkrétně určeného data s tím, že u prováděné kontroly je kontrolovaná osoba a vozidlo konkretizováno až na místě vlastní kontroly.
43. Tento názor je v i souladu s důvodovou zprávou k § 4 kontrolního řádu, v níž je rozlišen formát kontroly na základě písemného pověření a průkazu: „*S ohledem na dosavadní praxi a povahu některých kontrol rozlišuje kontrolní řád dvě formy pověření ke kontrole, a to průkaz a písemné pověření, přičemž základní rozdíl v praxi spočívá především v tom, že průkazy zpravidla slouží jako dlouhodobější pověření k opakovanému výkonu určité kontrolní činnosti a zvláště v případech, kdy je kontrola jedinou či jednou ze stěžejních činností kontrolního orgánu, zatímco písemné pověření je užíváno ad hoc pro jednotlivé kontroly, a to i v případě opakované kontrolní činnosti, jež však není stěžejní činností kontrolního orgánu.*“ K tomu lze dodat, že v daném případě nebyla kontrolní činnost stěžejní činností žalovaného, jako kontrolního orgánu, nýbrž pouze činností doplňkovou. Pověření ke kontrole v podobě vydání průkazu lze běžně spatřovat například u České obchodní inspekce či České inspekce životního prostředí.
44. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č.j. 2 Aps 1/2005 judikoval, že „*není-li splněna byť jen jediná z kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno takovou ochranu odeprít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout.*“ Městský soud dospěl k závěru, že tvrzený zásah nesplňuje podmínku nezákonnosti, neboť kontrolní orgán se při výkonu kontroly držel litery zákona, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
45. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch

žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu